

Arrest

nr. 182 059 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet. Hij voegde er aan toe dat hij zijn RC jaarlijks moest verlengen op risico van veroordeling, opsluiting of deportatie. Verder verklaarde hij dat hij via het IOM heeft gevraagd naar India terug te keren maar dat het niet mogelijk was omdat zijn RC was vervallen.

Verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 127.593 van 29 juli 2014. Er werd vastgesteld dat India in zijn geval dient beschouwd te worden als land van gewoonlijk verblijf en dat hij ten aanzien van India zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Zijn beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen. In het kader van zijn tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een uitnodiging van de Dienst Terugkeer en Vertrek van het Nederlandse Ministerie van Veiligheid en Justitie, een bewijs van aanvraag voor vertrek uit Nederland via het IOM, een attest van de Chief Representative Office, een kopie van enkele pagina's uit zijn RC en een kopie van een attest van de Office of the Foreigners Registration Officer (TR).

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 127.593 van 29 juli 2014 werd vastgesteld dat India in zijn geval dient beschouwd te worden als land van gewoonlijk verblijf en dat hij ten aanzien van India zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane

vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, (nu hij zich louter beperkt tot het afleggen van verklaringen en neerleggen van documenten die volledig in het verlengde liggen van hetgeen hij eerder bij zijn eerste asielaanvraag aanhaalde) dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in India persoonlijke problemen te hebben (gekend) of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming te loopt.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Een verwijzing naar algemene rapporten (stuk 3 betreft enkel een inhoudstafel van een rapport) volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst dan wel land van gewoonlijk verblijf, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst dan wel land van gewoonlijk verblijf, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 december 2016, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met haar verklaringen afgelegd bij de Nederlandse asielinstantie. Verzoekende partij meent dat wanneer België haar overname goedkeurt de asielinstantie dan ook haar asielaanvraag moet onderzoeken wat niet gebeurd is. Zij wijst erop dat zij niet door een *protection officer* werd gehoord maar door een tolk die zonder omwegen stelde “u liegt”, zoals blijkt uit haar verklaringen p. 9. Verzoekende partij wijst er tevens op dat haar geboorteakte die zij neerlegde kwijt gespeeld is. Verzoekende partij besluit dat haar derde asielaanvraag in aanmerking moet genomen worden zodat haar zaak opnieuw onderzocht kan worden.

4.2. In de mate verzoekende partij voorhoudt dat haar derde asielaanvraag, na de goedgekeurde overname, niet onderzocht werd, kan zij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de derde asielaanvraag van verzoekende partij heeft geregistreerd en van verzoekende partij een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en waarom zij deze niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld (adm. doss., derde asielaanvraag, stuk 7).

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij, onder verwijzing van haar verklaringen gedaan bij de Nederlandse asielinstanties, kritiek uit op het verloop van haar tweede asielprocedure in België. De Raad wijst er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 11 februari 2015. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over voormelde beslissing. Deze diende te worden aangevochten met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen, wat verzoekende partij echter heeft nagelaten te doen.

Hoe dan ook, bij nazicht van het administratief dossier, tweede asielaanvraag (verklaring meervoudige asielaanvraag), blijkt dat verzoekende partij werd gehoord door een bevoegde ambtenaar op 3 februari 2015, dat zij werd bijgestaan door een tolk, zij het gehoorverslag heeft ondertekend en aldus het gehoorverslag heeft aanvaard. In dit gehoorverslag/verklaring meervoudige asielaanvraag staat duidelijk te lezen dat verzoekende partij “*geen nieuwe documenten ivm mijn problematieken kan voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag*”. Verzoekende partij stelt overigens zelf in haar verzoekschrift, p. 3, “*ter staving van zijn tweede asielaanvraag legde hij geen enkel nieuw document of ander stuk neer*”. Noch in de voormelde verklaring, noch in het verzoekschrift is er sprake van een geboorteakte. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tegen de beslissing naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag geen beroep heeft ingediend.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de huidige derde asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekende partij ter terechtzitting op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS